

[Aksel Larsen.]

er blevet et ejegodt menneske, så kan det jo lade til, at han alligevel enten ønsker eller i hvert fald ikke kan afholde sig fra forsøg på at yppe kiv og klammeri. Jeg har nu ikke i sinde at tage imod invitationen, så meget mere som den sag, der her behandles, er en sag, hvorom der turde være enighed her i tinget, og jeg kan ikke se, hvorfor vi så skal give os til at skændes. Jeg henviser til de udtalelser om Finland og Nordisk Råd, jeg har fremsat i den politiske åbningsdebat, og jeg tilsiger på min gruppes vegne kommunisternes støtte til fremme af dette lovforslag.

Viggo Starcke: Også fra vor side vil vi med glæde støtte ændringerne i loven om Det nordiske Råd. Dengang loven blev vedtaget i 1952, blev der åbnet adgang for Finland til at være observatør ved møderne, hvis det ønskedes. Nu rykker Finland fra at være observatør ind som egentlig deltager og indtager på den måde sin naturlige plads i det nordiske samarbejde, hvorved ligesom det skilte atter føjer sig sammen. Det er ikke naturligt på denne plads ellers at diskutere de nordiske problemer; men eftersom den jævne befolkning i de nordiske lande — og jeg tror specielt i Danmark — ser frem til store resultater på det nordiske samarbejdes område, vil jeg gerne udtrykke vort ønske om, at store resultater snart vil foreligge.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg takker meget for den enstemmige tilslutning, som er givet lovforslaget, og kan naturligvis ikke nægte, at jeg også er tilfreds med, at det parti, som hidtil har været imod, er gået ind for at ville støtte dette lovforslag. Jeg skal ikke blande mig i diskussionen mellem det ærede medlem hr. Aksel Larsen og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft om omvendelse, men blot til det ærede medlem hr. Aksel Larsen sige, at der jo efter et gammelt ord er større glæde over een synder, der omvender sig, end over 10, som ikke har omvendelse behov. Jeg gør blot denne bemærkning, fordi det ærede medlem selv talte om omvendelse, og vi er glade for, at det ærede medlem nu er af den opfat-

telse, at Nordisk Råd er en fornuftig foranstaltning.

I min fremsættelse har jeg gjort den bemærkning, at de vedtægtsændringer, der her er tale om, af den danske og svenske regering er blevet forelagt for regeringerne i Helsingfors, Oslo og Reykjavik, og at vi forventede, at tilslutning derfra ville foreligge i den nærmeste fremtid. Jeg kan nu oplyse, at tilslutning fra samtlige nævnte regeringer nu foreligger, således at disse ændringer vil blive gennemført i samme form i samtlige nordiske lande. Jeg takker for tilslutningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om sygeplejersker.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 833, fremsættelsen i tidenden sp. 1287).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Nina Andersen: I 1933 fik vi her i landet den første lov om sygeplejersker. Den beskæftigede sig hovedsagelig med autorisationen af sygeplejersker, om forudsætningen for denne og om de forhold, som kunne medføre, at en autorisation kunne mistes. Ved en ændring i 1942 blev dette sidste forhold yderligere udvidet og klargjort.

Det foreliggende lovforslag drejer sig foruden om autorisationen om hele sygeplejevirkomheden, om uddannelsen til sygeplejerske. Det hviler på et meget grundigt kommissionsarbejde, hvis resultat var en betænkning om uddannelse af sygeplejersker m. m., og et forslag, som det foreliggende lovforslag næsten er enslydende med.

Lad mig indledningsvis sige, at mit parti stiller sig velvilligt til dette forslag og ønsker det en hurtig gang gennem tinget, idet vi dog er af den opfattelse, at der er en række forhold, som det vil være rigtigt for os at beskæftige os med i et udvalg, og derfor vil